

Když o mně říkají, že jsem prohnaný podvodník, tedy vám povím, pane komisaři, raději sám všechno po pořádku. Povídat to umím již dobře, však jsem to vyprávěl již aspoň padesáti lidem, protože to byla nejpopulárnější legrace, kterou jsem v životě prožil. Tedy již to mám v hlavě srovnáno, že by to ani žádný novinář pěkněji nesestavil.

Bydlím u svého kamaráda Sojky v Holešovicích. Totiž nechává mě u sebe již čtrnáct dní přespávat na pohovce, protože jsem již třetí měsíc bez místa a nemám byt. Před deseti dny, právě v ten večer, mi řekl: „Rudi, dnes ke mně přijde jedna dáma, a tedy tě nemohu před půlnocí doma potřebovat. Zde máš pět korun a jdi si na tu dobu někam do kavárny!“ Vzal jsem pětikorunu, vypůjčil si od něho čistý límeček a chystal se odejít.

Tu mi napadlo: Měl jsem takovou starou a ošoupanou, ale velkou náprsní tašku na peníze. Když jsem byl v místě, tedy jsem v ní nosíval objednáací lístky, poštovní složenky

naší firmy a takové papíry, protože jsem věděl, že na každého učiním hned lepší dojem, kdo jen zpozoruje, že se mi nad náprsní kapsou vydouvá kabát. Řekl jsem si, jak by to bylo příjemné, udělat zase jednou na někoho dojem. Vytáhnout například v kavárně, až budu chtít platit, plnou tašku, položit ji před sebe, jako bych chtěl z ní vzít nějakou velkou bankovku, a pak teprve říci vrchnímu, který bude nade mnou stát: „Vždyť já musím mít někde v kapse ještě nějaké drobné!“ A pak bych teprve vylovil z kapsy u vesty pětikorunu od Sojky. Vrchní by byl pln úcty a mně by to dělalo tuze dobře. Když člověk chodí tři měsíce podle všelijakých inzerátů i jen tak naslepo a škemrá u šéfů a prokuristů o nějaké místo agenta nebo inkasisty, nebo něco takového, a je tři měsíce všude odmítán a vyhazován, tedy strašně potřebuje, aby si ho někdo aspoň na chvíli vážil. Tak tedy, než jsem odešel do kavárny, nařezal jsem staré noviny na menší a větší lístky a naplnil jsem jimi svou náprsní tašku.

Do kavárny jsem šel na Letné, tam jsou velmi slušní. Vypil jsem kávu a četl noviny. Ale nemohl jsem se ani dočkat chvíle, až budu platit, hlavně jak se budu při tom tvářit. Nebylo ani půl desáté, když jsem již svou nedočkavost nemohl přemoci a zavolał vrchního. Všecko bylo, jak jsem si myslel. Vrchní se docela jinak vedle mne postavil, když jsem tašku vytáhl, a připravil si svou, aby měl po ruce nazpět. Když jsem pak vylovil pětikorunu a řekl, co jsem si usmyslel, tedy odpověděl: „To by nevadilo, my prosím máme na každé peníze nazpět.“ Och, tohle dělalo dobře, tohle „prosím“ a „na každé peníze“, však jsem mu dal také půl koruny spropitného a pomáhal mi do kabátu!

Venku jsem spočítal, že mi zbyla koruna, nějaké dvacetihaléře a dvě hodiny čekání do půlnoci. Ale věděl jsem, že na Starém Městě jsou malé kavárny, kde je káva za korunu, tam že bych mohl jít a ještě jednou si tak s vrchním zahrát. Tedy jsem tam šel a v jedné uličce jednu takovou nalezl. Že je tam káva za korunu, stálo dokonce na dveřích vyvěšeno. V kavárničce seděli všeho všudy tři lidé, počítaje

v to i majetníka. Vypil jsem špatnou kávu a pak, abych nějak před nimi vysvětlil, že sedím a neodcházím, díval jsem se po dveřích, jako bych na někoho čekal. A protože jsem se po dveřích nemohl stále dívat, tedy jsem chvílemi vytáhl svou bachratou peněženku. Někdo z těch tří mohl náhodou zahlédnout, jak se v ní prohrabuji, a jistě by se mi obdivoval, jak mám mnoho peněz, a nic jiného jsem nechtěl.

Opravdu, jeden z těch lidí si toho všiml, několi-krát si mě přeměřil, pak vstal a šel rovnou ke mně. Měl frak, tedy to byl jistě nějaký číšník. Dal se se mnou do hovoru, že asi zde na někoho čekám a že jsem snad v Praze cizí. A jestli bych se prý nechtěl někde pobavit. Nu, a já jsem hrál svou hru podle své plné peněženky. Žádné důvěrnosti. Že jsem zdejší, ale že opravdu na někoho čekám. Ale že pak půjdu se svým kamarádem domů, protože mám u sebe mnoho peněz z výhry na stavební los, a s tolika penězi že není radno někam chodit. A nyní stálo za poslechnutí, jak byl samé rače a vašnosto, takže tolik uctivosti najednou jsem ještě nikdy neslyšel. Zrovna jsem se v jeho řeči koupal, tak mi bylo příjemně. Nakonec začal naléhat, abych jen beze všech obav přišel do nového a krásného baru, kde je vrchním číšníkem, totiž u Tří blech. Je sice prý až na konci Vinohrad, ale ujišťoval mě, že se tam dokonale pobavím. Tedy, abych se ho zbavil, řekl jsem mu, že když můj přítel bude souhlasit, že se k němu podíváme. Tu se zdvihl, uklonil se, a že počítá docela určitě s naší laskavou návštěvou, že půjde raději dřív do baru, aby na všecko dohlédl, a že budu se zábavou jistě dokonale spokojen. Tak odešel a pořád se ukláněl, i do okna, u kterého jsem seděl. Je to nádherné, cítiti se tak pánem, a byl bych v té chvíli chtěl jednat s nějakým majetníkem firmy o místo. Tvářil bych se docela jinak, než se vždycky tvářím. Ale ovšem, jsem si řekl, zde posedím asi ještě do půl dvanácté a pak půjdu pomalu domů do Holešovic.

Tedy jsem seděl ještě hezkou chvíli. Pak se otevřely dveře, vešel nějaký šofér, rozhlížel se po kavárně a najednou zamířil rovnou ke mně. Že ho po-

sílá pan vrchní od Tří blech, že má tam přivézt jednoho nebo dva pány. Na to já: „Můj kamarád ještě nepřišel, a já bez něho nikam nejedu. Ostatně když brzy nepřijde, budu ho musít jít vyhledat.“ Ale šofér prohlásil, že bude čekat, a kdybych šel kamaráda hledat, tedy že se mnou pojedě, že mu vrchní řekl, že se nemá bez nás vracet. Pak šel ven a seděl v automobilu. Měl jsem takový pocit: Čeká na mne auto! To se mi ještě nestalo. To je přece znamenité. A hned jsem si pomyslel, že konečně na ty Vinohrady mohu přeci dojet a říci vrchnímu, že musím domů. Je to sice zacházka do Holešovic, ale nevadí, když se při tom jednou v životě svezu po Praze v autu.

Tedy jsem znovu vytáhl svou velkou peněženku a pak vyhrábl z vesty všechny zbylé drobné; kavárník se ukláněl, otvíral přede mnou dveře, šofér spouštěl motor, a to všechno, když jsem neměl v kapse ani vindru. Protože se leckdo za mnou do automobilu ohlédl, abych toho více užil, poručil jsem šoferovi, ať jede po Václavském náměstí, kde v tu dobu je hodně lidí. Také mě ještě napadlo, že bychom se mohli zastavit u některých kaváren, není-li tam můj kamarád, tím že bych jízdu ještě prodloužil. Vždycky se lidi otáčeli, když mě viděli sestupovat z vozu na chodník, a kde zahlédli z kavárny, že jsem přijel v automobilu, tam mi sklepníci velmi ochotně odpovídali, procházeli se mnou kavárnu, měli se ke mně a vyptávali se jeden druhého, kdo zná pána, kterého hledám, takže se mi opravdu zdálo, že mám nějakého přítele. Chodil jsem pěkně zpřímá a díval se po těch krásných místnostech, jak by mi nebyly ničím vzácným a jako by to bylo každý den, že mě lidé obskakují. Však v poslední době bylo mi ošklivo samému před sebou, že si nedovedu najít žádné místo a že jsem jen takovým oušlapkem!

Rozumí se, nikoho jsme nenašli, a tak jsme dojeli ke Třem blechám. Byl to slušný lokál, třebas ne snad prvotřídní, a jmenoval se po třech blechách, které byly namalovány všude na zdech a na stropě. Ačkoliv jsem se bránil, hned mě chytila nějaká dvě děvčata, která asi již od vrchního slyšela o mé plné

peněženke, proto se mne tak držela, a ať jsem říkal, co chtěl, křičela, že mě nepustí. Vrchní mně začal svlékat kabát a klobouk a všichni mě zavedli do šámbru, který byl zakryt záclonou. Hudba hrála při tom tuš a mně se opravdu zdálo, že mi to patří. Konečně, řekl jsem si, proč bych se jednou zase pořádně nenavečeřel a trochu se nenapil, mám ještě zcela hezké stříbrné hodinky, ty bych na to mohl obětovat. Musím také říci, že jsem byl jediným hostem v celém lokále.

Tedy jsem si objednal malou večeři a láhev obyčejného vína. Holky se ode mne nehnuly; jedna byla hezká, plavovlasá a jmenovala se Kamila. Smály se, hladily mě, výskaly a křičely po šampaňském. Řekl jsem jim, že na všechno dojde. Tu mě Kamila div neudusila. Ale ještě jsem nedojedl, již se objevil na stole kbelík s ledem a šampusem, pak přiběhl jiný sklepník s mísou šunky, jiný s dorty, hudba začala hrát bez přestání a z baru přibíhaly jiné holky, volaly, smály se, pištěly a pak si začaly nalévat a přikusovat z toho, co bylo na stole. Všichni lidé v baru se točili kolem mne a div se mi neklaněli, jako bych tím vším zde vládl. Tohle jsem vídal v biografu nebo snad tak v myšlenkách, když jsem byl malý chlapec a povídali mi pohádku o Stolečku, prostři se. A já si přál takový stoleček a myslíval si, jaké by to bylo. Možná také, že jsem si na chvíli myslil, že se mi to všechno jen zdá nebo že se se mnou stal nějaký div.

Jednou, když mě Kamila brala kolem krku, sáhla mně do kapsy a vytáhla mou peněženku. Ovšem jsem se lekl, teď že se všechno předčasně prozradí, a začal jsem na ni křičet, aby mi ji hned vrátila. Snad jsem byl i bledý, protože zdvíhala mou peněženku vysoko nad hlavou, mávala jí a křičela: „Ten má napráskanou prkenici!“, takže se mohl obsah vysypat. Přece jen jsem jí tašku vytrhl z ruky a řekla mi při tom lítostivě: „Vždyť já bych vám z ní nic neukradla.“ Chudák! A pak byla mnohem smírnější a měkčí, a když se jednou holky rozběhly, zapjala záclonu zavíracím špendlíkem a prožili jsme spolu hezkou chvíličku. A potom se zase život rozvířil, dokonce nějakí mužští začali chodit do šámbru na ví-

no, asi milenci všech těch děvčat. Lahví od šampaňského bylo již při zdi nastavěno tolik, jako bych měl s vínem obchod. Ale opilý jsem nebyl ani dost málo, protože jsem měl docela jasný strach, že nakonec jistě budou chtít ode mne, abych já to všechno zaplatil, a přemýšlel jsem stále o tom, jak se z toho dostanu. A stouplo-li mi něco do hlavy, tedy jen to, jak je to krásné, být obdivován a obskakován.

Tedy jsem přemýšlel, jak se z toho dostanu, a když mě nic jiného nenapadlo, řekl jsem si, že když moje taška dělala divy dosud, bude je jistě dělat i dál. Začal jsem mluvit tedy před vrchním, jak mě to mrzí, že zde nemám svého kamaráda a ten že jistě sedí — a nyní jsem mu jmenoval velkou noční kavárnu na Můstku, kterou každý v Praze zná. Vrchní se nabídl, že pro něho zatelefonuje nebo pošle některého sklepníka, ale řekl jsem hned, to nepůjde, ten můj přítel tam chodí za nějakou tanečnicí a nedal by se jen tak přemluvit. To bych za ním musil sám. Obličej vrchního se protáhl. Začal jsem tedy hned z jiného konce, řekl jsem, že beztoho nikam nepojedu, protože se bojím s tolika penězi jezdit v noci sám Prahou, zvláště když mám v sobě nějaké víno. „Leda kdybyste,“ povídám, „byl tak laskav a mně peníze schoval.“ A tu se protažený obličej vrchního zase narovnal do obyčejné míry. Když je člověk deset let obchodním cestujícím, naučí se číst z obličejů jako z knih. A tu se vrchní, který se již uklidnil, že by mohl ztratit dobrého hosta, zeptal: „No a kolik peněz vlastně u sebe, vašnosto, máte?“

Jistě je všude a ve všem hlavní věcí dobrá náhoda. A tohle byla pro mne také dobrá náhoda, že se mne zeptal, a ještě větší náhoda byla, co jsem mu odpověděl. Já mu totiž řekl: „Nu, dostal jsem z výhry sto tisíc a teď mám u sebe devadesát nebo devadesát pět tisíc.“ Pověděl jsem to bez úmyslu, do větru. Myslil jsem, že hlavní na tom, co řeknu, bude číslo, ale sotva jsem to dořekl, bylo hned vidět, že hlavní věcí bylo to slovíčko „nebo“. Protože právě při tom slově se zajiskřily vrchnímu oči. To slovíčko pro něho znamenalo: Vždyť ten človíček — totiž já — ani neví, kolik má u sebe peněz! Kdyby mu z nich

nějaká tisícovka zmizela, ani to nebude pozorovat! A také hned obrátil na čtyráku a řekl: „Tedy jen, vašnosto, račte si klidně jet pro toho pána. Jen pro něho jedte! Já vám vaše peníze dobře schovám, když se o ně bojíte, a můžete jet bez starostí.“ Když Kamila slyšela, že někam pojedu, tedy mě prosila, abych jí dal na nové střevíce. Tedy jsem řekl: „Pane vrchní, dejte jí dvě stovky a napište mi je na účet!“ Vrchní řekl, že dobrá, šel mi pro svrchník a Kamila za ním. Jistěže jí něco dal, protože pak jsem již Kamilu neuviděl, ani rozloučit se nepřišla. Ale jistě jí nedal celých dvě stě korun, ale rozdělil se s ní na polovičku, a kdoví jestli, tak se to vždycky dělává. Pak mi přinesl svrchník a klobouk, potom mě zavedl do kumbálku za kuchyňkou, kde stál nějaký věšák, pohovka a starý stůl, a řekl mi, že sem do stolu si mohu peníze schovat. Klíč od zásuvky že si mohu vzít s sebou, klíč od pokojíčku že má u sebe on, a tak budou mé peníze dobře schovány. Ovšem mne rohlíkem neopije, viděl jsem na první pohled, že se tenhle zámek dá otevřít bez klíče, jen pouhým nožem, protože sám jsem takovou starou zásuvku doma otvíral také kuchyňským nožem, když jsem někam založil klíč. Ale dal jsem tam svou peněženku, ani jsem nepočítal, kolik v ní mám, a vrchní si mnul ruce: „Jen když máme jistotu, že se vašnosta k nám vrátí. K ránu bývá u nás nejveseleji.“

Z kuchyně jsem vyšel rovnou na chodbu a na ulici a již jsem si v duchu liboval, že jsem tak lacino vyvázl. Ale tumáš! Před domem stál automobil, v kterém jsem přijel. Na ten jsem již docela zapomněl. A vrchní řekl šoferovi: „Pojedete s pánem na Můstek ještě pro toho druhého pána.“ Tak tedy jsem ještě docela nevyvázl, a dostal jsem se jen z rukou vrchního do rukou šoferovi. Ještě jsem si myslel, že šofér nebude chtít nikam jet, protože vstával nějak pomalu. Ale vrchní mu řekl: „Zaplaceno dostanete, až se vrátíte. Pán si schoval u mne peněženku.“ A tohle byla zase šťastná náhoda, že povídal šoferovi o schované peněženke, to uvidíte hned.

Jeli jsme. Počítal jsem, že vrchní nepoběží okamžitě do zásuvky, aby si vybral něco z peněz, o kte-

rých ani nevím, kolik jich je, ale že se k tomu odhodlá, až budu dost daleko, abych jej nepřekvapil svým návratem. Také mu to bude jistě chvíli trvat, než otevře nožem zásuvku, protože jistě není cvičným zlodějem. Měl jsem tedy trochu času pro sebe. Ale mnoho ne, protože pak jistě poběží k telefonu a bude telefonovat do kavárny, do které věděl, že je-du, aby mě zadrželi. A zase do té kavárny jsem musil dojet, abych nevzbudil u šoféra podezření. Tedy jsem musil šoferovi říci, aby jel jako čert, abychom byli zase brzy zpět. Jel opravdu jako čert, nikdy jsem si nemyslel, že takhle budu jezdit Prahou v automobile.

Přifíčili jsme ke kavárně za minutku. Vrátný přiskočil, otevřel dveře u auta, já vyšel z vozu, řekl, že se brzy vrátím, a šel jsem po schodech nahoru do kavárny. Jakživ jsem tam nebyl, ale v noci se jde podle světla. Byla ve mně malá dušička. V té chvíli, říkal jsem si, asi vrchní u Tří blech se dobývá do zásuvky. Teď bere peněženku do ruky, otvírá ji a vidí v ní ty noviny. Nyní běží k telefonu a hledá číslo... Zatím jsem se rozhlédl po kavárně, a když jsem svého přítele nikde neviděl, vracel jsem se. Šel jsem zvolna, nedával na sobě nic znát, ale srdce mi bilo rychle. Protože se teď vrchní z Vinohrad dovolával asi do kavárny. Sedl jsem do auta, řekl „Jedeme!“. Šofér rychle vyjel, bylo právě načase. Nebyli jsme daleko, před kavárnu vyběhlo několik sklepníků, snad i hostí, mávali rukama, křičeli, ohlédl jsem se, ale můj šofér je ovšem neslyšel. Ani jsem nevěděl, že jsem si to rozpočetl tak na vteřinu, ale měli jsme štěstí.

Když jsme dojeli za roh, jmenoval jsem šoferovi jinou noční kavárnu, do které mám jet, že kamarád mně nechal vzkaz, že tam bude. Již jsem věděl, na Vinohrady už nemohu, ale uklouzl jsem jim, musím se ještě teď nějak zbavit šoféra. Buďto mu nějak z té kavárny utéci, anebo vymyslet něco jiného. Tedy jsem mu jmenoval Holandskou kavárnu, ta je až u Karlína a jezdil jsem podle ní kdysi tramvají. Zase jsem vystoupil, nyní již docela pomalu. Bát se nebylo čeho, ale musil jsem si vymyslet, jak se ztratit

šoferovi. Bylo by možno vozit se s ním od kavárny ke kavárně tak dlouho, až mu dojde benzín a bude jej musit někde shánět. To by pak byla vhodná chvíle. Ale což já vím, kdy šoferovi dojde benzín! Nebo mu říci, že kamarád jel třebas do Kralup a že pojedeme za ním, a tam mu nějak zmizet? Ale jak se dostanu potom bez haléře do Prahy? Na to všechno jsem myslil, když jsem se po kavárně rozhlížel. Šofér zatím také vešel dovnitř a kupoval si u sklepníka cigarety. Něco mu povídal, smáli se, a protože se vrchní při tom díval po mně, uhodl jsem, že mu vypravuje o zastavené peněžence. Proto bylo dobře, že šoferovi řekl o ní vrchní u Tří blech. Také byl číšník hned ke mně jinak ochotný a zavolal na mne: „Vašnosti, račte se také podívat dozadu, tam jsou nějakí páni!“ Opravdu, uviděl jsem vzadu dveře, otevřel je a vešel. Tam v zakouřeném malém pokojíku sedělo několik lidí a hráli boží požehnání, jak jsem poznal. Chvíli jsem se na ně díval, nestarali se o mne, a tu mi napadlo, že zde bych mohl nalézt svého přítele a zbavit se šoféra. Tedy zde ještě chvíli pobudu, jako bych s ním vyjednával, pak jdu ven a povídám šoferovi (celá řeč mě napadla, jakmile jsem si v herně řekl, že jsem zde přítele našel): „Poslechněte, přítelíčku. Kamaráda zde mám, ale nepojedu už na Vinohrady. Zůstanu zde s ním a budu také hrát. Vy buďte tak laskav a zajed'te ke Třem blechám s tímhle klíčem. Ať si vrchní vezme z peněženky mou útratu a ostatní mi po vás pošle. Ale ať mi napíše pořádný účet, ne nějakou čmáranici. Já si to spočtu a ošidit se nedám. Ostatně, ať si připočte sto korun spropitného. A vy mi pak přivezte peněženku sem!“ Šofér vzal klíč a zeptal se mne: „A kolik v té peněžence má být?“ Ptal se mne jistě jen jako svědomitý člověk, který chce vědět, kolik má převzít, ale byla to zase jen nová šťastná náhoda, že se mne ptal. Protože bych jinak byl přešel jen z rukou šoféra do rukou sklepníka v Holandské a byl bych musil znovu přemýšlet, co dále dělat, ale tahle nová náhoda mě zbavila obou. Já mu ovšem odpověděl jako dříve vrchnímu: „Devadesát nebo devadesát pět tisíc.“ A při tom jako dříve vrchnímu, když jsem řekl to

slovíčko „nebo“, tak teď zasvítily oči i jemu a já řekl aha, už se přilepil! Ale nejen on, a to byla ta nejlepší náhoda! Také číšníkovi, který stál vedle nás, se tak zablyštěly oči a honem nám skočil do řeči: Že by pro ty peníze měli jeti dva, jako se jezdí z banky. Vůbec začal mnoho mluvit o tom, jak je nutné, aby jel s mým šoférem a také se dostal k peněžence, o které její majetník neví, kolik v ní má. Šofér se sice ka-bonil, ale já hned prohlédl, že takhle se najednou zbavím obou, a souhlasil jsem. Číšník honem odně-kud přitáhl rozespálého pikolíka, aby jej zastupo-val, ani si nevzal žádný svrchník, jen klobouk na hlavu, a již táhl šoféra ven. Podle toho, že vedl šofé-ra kolem pasu, jsem si řekl, že se spolu dobře podělí a že šofér dostane tedy také něco z toho, co vrchní od Tří blech zanechá. Šoférovi jsem to přál, protože se nadřel ze všech nejvíc.

Vyšel jsem za nimi na ulici, seděli již ve voze, roz-jížděli se a já za vozem křikl, aby si pospíšili. Šofér se otočil, zdvihl ruku k čepici a vrchní smekl hlubo-ko klobouk. To byla poslední úcta, kterou mi někdo prokázal. Stál jsem teď na chodníku sám a už doce-la volný, notně svítalo a mně bylo, jako bych se pro-budil ze snu, z velmi hezkého snu, v kterém byla hojnost všeho, víno, děvčata, veselí, a já byl toho všeho pánem.

Když odjeli, odšoural jsem se podle zdi od kavár-ny a pak jsem hezky rychle zmizel v postranní ulici. Do Holešovic jsem šel pro jistotu velkou oklikou, takže jsem domů přišel, až když byl dům již ote-vřen. Cesta mi však přece rychle utekla, protože jsem si v duchu představoval zklamání všech těch lidí nad laciným výdělkem a jak šofér s číšníkem nebudou ani vrchnímu věřit, že byly v peněžence sa-mé noviny. Však jsem to uhodl. Sami přece říkají, že mu nechtěli věřit a že jim bylo podezřelé, proč otevřel stůl a prohlížel mou tašku, a že ho dokonce zavezli až do Holandské, kdybych tam náhodou pře-ce ještě byl, abych mu to mohl říci do očí. Snad se i poprali, ale to nepovídají, protože by bylo hned vi-dět, že mě chtěli okrást.

Doma jsem se nemohl dočkat, až se Sojka probu-

dí, abych mu to mohl všechno povídat. To jsme se nasmáli! A také jsem to povídal kdekomu, protože to přece nebyl žádný podvod, jen legrace. A kdyby mě byl tuhle pan šofér náhodou nepotkal, tedy z to-ho nebylo docela nic.

Ostatně, pane komisaři, co jsem udělal? Jaký pod-vod? Tam u Tří blech jsem snědl hovězí špičku na madeíře. Jedl jsem mnohem lepší a nestála osmnáct korun. Ale budiž, osmnáct korun! Pak vlastně jen půl láhve nějakého červeného vína, láhev za dvacet korun, ale to prosím půl láhve nedopité mi vrchní honem odnesl ze stolu, jen aby mohl přinést novou. Pak z té potopy šampaňského nejvýše jednu skle-ničku, ta stojí asi čtyři koruny. Víc jsem nepil, vždyť tak bych nebyl mohl na všechno jasně myslet, kdy-bych nebyl býval střizliv. A za to všechno přece ještě mé stříbrné hodinky stojí, ty bych tehdy hodil na stůl, kdybych se nebál, že budou ode mne chtít také za všechno ostatní. Ale do toho ostatního mi docela nic není, protože jsem ani slovíčkem nic neobjedná-val ani pro sebe, ani pro děvčata, dokonce ne pro ty všelijaké chlapíky, kteří se chodili k mému stolu na-pít. Ať platí, kdo to vypil. A ať je pan vrchní tak zdrav, jako že dal Kamile celých dvě stě korun na můj účet! I kdyby mi to sama odpřisáhla, tak tomu nebudu věřit; znám, jak to chodí. Ostatně jí jistě ty peníze zase vzal, jak jen našel v mé tašce noviny místo peněz. Přece na dobrodince nevypadá. Co se týče šoféra, prosím, ať sám řekne, jestli jsem ho ob-jednával? Ani jednou! Že jsem mu říkal, jeďte tam a tam, to je pravda, ale myslil jsem, že je angažován v baru. Tak to vypadalo, protože vrchní jej pro mne posílal na Staré Město a vrchní mě v noci zase posa-zoval do vozu a říkal mu, kam má jet. A z Holand-ské kavárny jsem vlastně šoféra posílal domů, ne na novou jízdu. Je mi ho líto, protože se při té histo-rii opravdu trochu najezdil, ale já ho nenajímám.

Pro tohle mi říkají, že jsem „prohnaný podvod-ník“? Jak teprv asi vypadají opravdu prohnaní pod-vodníci! Můj celý podvod byla jen nabitá náprsní taška, protože jsem chtěl, aby lidi měli jednou přede mnou úctu, a pak že jsem všem říkal „nebo“. To te-

dy já. Ale oni jsou nevinní jako beránci, to se rozumí! Letěli po tom, jak by mi ukradli hezkých pár tisíc, když jsem jim svěřil své nepočítané peníze. Viděl jsem jim to na očích, co chtěli dělat, nemohou zapřít, že se o to pokoušeli. Ale ovšem, já všechno, a oni jsou svatí, nechtěli nic!

Tedy moje útrata dělala: Za večeři osmnáct, za půl láhve vína deset, šampaňského sklenička čtyři, diškrece, řekněme, dvě a to je všechno. To zaplatím. A když mi vrchní dokáže, že Kamile opravdu těch dvě stě korun vyplatil, tedy jsem k nim také ochoten, protože holka byla hodná. A aby šofér neříkal, tedy mu dám spropitného padesát korun, je mi ho opravdu líto. Ale o nějakých třech tisících korunách útraty ať mi nikdo nemluví. Já nic neobjednával, to odpřisáhnou. Ano, beze všeho zaplatím, co jsem dlužen, jsem přece slušný člověk, ovšem teprve až budu mít místo. Mám je teď slíbené u firmy Volkenšlegr, trestí a voňavky, ale musím sehnat dvě stě korun kauce, aby mi vydali vzorky. Pak mohu zaplatit do měsíce, to si přece snadno vydělám. Nejlepší kdyby mi pan vrchní od Tří blech ještě trochu důvěřoval a půjčil mi sám těch dvě stě korun na kauci, pak bych mu jeho dvě stě třicet čtyři, když Kamile ty peníze opravdu dal, zaplatil nejdéle do měsíce a zbytek na druhý měsíc, a tak by nejjistěji přišel k svému.